

РЕШЕНИЕ

№ 220

гр. Свиленград, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря **ВАСИЛЕНА В. КОСТАДИНОВА**
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20235620200632 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Производството по делото е образувано по постъпила Жалба от **А. Г. Г.**
с **ЕГН ******* с адрес село Малко градище, обл. Хасково, ул. *****
против **Електронен фиш (ЕФ) серия К № ***** на ОДМВР -**
Хасково, с който на жалбоподателя е извършено нарушение по чл. 21, ал. 1
от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и на основание чл. 189, ал. 4,
вр.чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание
„ГЛОБА” в размер **100 лв.**

В законоустановения срок жалбоподателя обжалва горепосочения
ЕФ, който счита за незаконосъобразен и неправилен. Твърди се, че не бил
извършил описаното в ЕФ нарушение, като липсвало описание на
обективните и субективни признаци на същото, а наложеното наказание било
незаконосъобразно и несправедливо. По изложените доводи моли съда да
отмени обжалвания ЕФ.

Претендират се разноски по делото, които да бъдат присъдени в полза на
пълномощника му – адв. Д. на основание чл. 38 от ЗАдв.

В съдебната фаза, редовно призована, жалбоподателят, не се явява и не се
представява. С Писмена молба-становище Младши адвокат И. Д. –
процесуален представител на жалбоподателя, pledира за отмяна на
обжалвания акт, по конкретно изложени съображения в писменото
становище. Представен е Списък на разноските.

Издателят на електронния фиш - **ОД на МВР – Хасково**, редовно
призовани, не изпращат представител по делото и не представят становище

по жалбата.

Страна Районна прокуратура Хасково, ТО Свиленград, редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 28.05.2023 година в 09.09 часа в гр. Свиленград на ул. Сан Стефано до до казино Империял, на територията на област Хасково, с автоматизирано техническо средство или система (АТСС) (радар) № 120с52а, представляващо преносима система за контрол на скоростта на моторните превозни средства (МПС) с вградено разпознаване на номера и комуникации ARH CAM S 1, е регистрирано и заснето движещото се в посока магазин Жанет, МПС марка „Фолксваген“, модел „*****“ с държавен регистрационен номер ******, със скорост 72 км/ч, при разрешена такава 50 км/ч, въведено ограничение за населено място, съответно превишена стойност на скоростта 22 км/ч.

След обработване на информацията от заснемането, от ОДМВР - Хасково е издаден ЕФ серия К № ***** на името на жалбоподателя - собственик на превозното средство, видно от Справка за собствеността на автомобила към датата на деянието (това обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя).

ЕФ е изготвен по образец съгласно Заповед № 8121з-172 от 29.02.2016 година на Министъра на вътрешните работи, ведно с образец към нея, представляващ Приложение № 1 към т. 1.1 от посочената Заповед.

В обстоятелствената част на ЕФ съобразно отразените данни за установена скорост и превишението ѝ, респ. разрешената, приета и съответно вписана е правна квалификация по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП за така констатираното нарушение, за което на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „ГЛОБА“ в размер на **100 лв.**

Фишът е връчен на дата **22.09.2023 година** (, видно от Справката относно статуса на ЕФ), като съгласно чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е даден 14-дневен срок да плати Глобата, или да предостави писмена Декларация с данни на лицето, извършило нарушението, респ. копие от Свидетелството му за управление на МПС.

В указания срок, жалбоподателят не е представил в ОДМВР - Хасково Декларация по чл. 188 от ЗДвП и не прави възражения в срока по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП (7 дни).

За работата и използването на конкретното АТСС ARH CAM S 1 на процесната дата - **28.05.2023 година**, когато е установено процесното нарушение, е изготвен Протокол съгласно изискванията на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година за условията и реда за използване на АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата (Наредба №

81213-532 от 12.05.2015 година), издадена от Министъра на вътрешните работи.

Същият е приложен по делото и приет като доказателство по делото. Проверен е от Началника на структурното звено. От съдържанието на Протокола се установяват данни за датата на използването на АТСС - **28.05.2023 година**, времето (08.50 часа до 12.30 часа) и точното местонахождение на мястото за контрол, където е използвана системата – гр.Свиленград, по ул.Сан Стефано „до казино Империял, посока магазин Жанет, за ограничението на скоростта общо такова - 50 км/ч разрешена скорост, режима на измерване - стационарен, така и броя на установените нарушения и други сведения, съгласно реквизитите на образеца.

ЕФ е съставен на основание снимков материал за заснетото нарушение по ЗДвП, въз основа на направените записи от системата, като е налична една снимка за конкретния клип, на които е виден автомобил.

От същата се установява, че са заснети три автомобила, от които два автомобила в процес на приближаване към мобилната система за видеоконтрол и един в посока на отдалечаване, но единият от заснетите леки автомобили е с измерена скорост на движение 75 км/ч (преди приспадане на допустимата грешка 3 км/ч) и разрешена такава от 50 км/ч, определена за населено място, съгласно закона/чл.21, ал.1 от ЗДвП/, като превишението е 22 км/ч. (след приспадане на допустимата грешка 3 км/ч).

В представената по делото снимка за конкретния клип са отразени и локацията с GPS координати, датата и часът на заснемане.

От представения Протокол № 044-СГ-ИСИС/31.03.2023 година, издаден от Българския институт по метрология (БИМ) се установява, че на посочената дата е извършена проверка на преносима система за видеоконтрол ARH CAM S 1 с фабричен № 120с52а, според който съответства на одобрения тип. В този документ е посочено, че преносимата система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации ARH CAM S 1 е одобрен тип, вписан под № 5126 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване.

След получаването на ЕФ жалбоподателят не се е възползва от правото си на възражения по него по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП, а го обжалва в срока по чл. 189, ал. 8 от ЗДвП пред съответния местно и родово компетентен Съд – Районен съд - Свиленград.

В кориците на делото е приложена и Справка за нарушител, видно от която жалбоподателят има наложени множество ЕФ, като няма налагани принудителни административни мерки.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в ЕФ, се установява по категоричен начин от писмените доказателства. С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира писмените доказателства, приложени в Административнонаказателната преписка (АНП), приобщени по реда на чл.

283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. Ето защо същите се ценеха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие писмени доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя в качеството му на собственик на процесното МПС, с оглед установения факт на управление на това МПС със скорост над разрешената, въведена с пътен знак В26.

*При така установените фактическа обстановка съдът намира от следното **правна страна**:*

Жалбата е подадена в законоустановения срок, съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 8 ЗДвП, предвид представените доказателства за датата на връчването на санкционния акт от АНО на **22.09.2023 година**, а жалбата е входирана в регистратурата на съда на **25.09.2023г.** поради което е процесуално **допустима**.

За пълнота на съдебният акт ,следва да се посочи,че въпреки от страна на жалбоподателя **е извършено плащане на 27.09.2023г.**,съдът намира жалбата за допустима в предвид разпоредбата на чл.189,ал.9 от ЗДвП,която предвижда,че при плащане на глобата, наложена с електронен фиш, в срока по ал. 8 се дължи 70 на сто от нейния размер. **Глобата, наложена с електронен фиш, който е бил обжалван и потвърден от съда, се дължи в пълен размер.**

При това положение следва да се приеме,че за извършено плащане на наложената глоба по ЕФ издаден по реда на чл.189 от ЗДвП, е неприложима разпоредбата на чл. 79б. ,ал.2 от ЗАНН ,която гласи-В случаите в които е извършено плащане от страна на жалбоподателя , наказателното постановление влиза в сила в частта относно наложената глоба /имуществена санкция ,съгласно ал.4 от датата на плащането,тъй като ЗДвП се явява специален закон спрямо общия /ЗАНН/ по аргумент на ал.14 на чл.189 от ЗДвП,която разпоредба гласи,че за неуредените в този закон случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и фишове и по изпълнението на наложените наказания се прилагат разпоредбите на Закона за административните нарушения и наказания.

Иначе казано,доколкото ЗДвП предвижда и при извършено плащане на наложената глоба по реда на чл.189,възможност на жалбоподателя да обжалва ЕФ,като съответно ако се потвърди ЕФ и същият влезне в сила/ал.10 на чл.189,т.3 от ЗДвП - Влизат в сила електронните фишове, които са обжалвани, но са потвърдени или изменени от съда/,той дължи разликата до пълния размер на глобата,то общите разпоредби на ЗАНН в този случай не важат.

Преценена по същество, съдът намира подадената жалба за **основателна** по следните съображения:

Обжалваният ЕФ е законосъобразен от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП.

Не се констатираха недостатъци на акта, водещи до отмяна на обжалвания ЕФ.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

В настоящия случай административнонаказателната отговорност на жалбоподателя в качеството му собственик на процесното МПС, е ангажирана за нарушение на чл. 182, ал. 1, т. 3, вр.чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, установено с АТСС № 120с52а (радар) на основание издаден против него ЕФ.

Последният според легалното си определение, съдържащо се в разпоредбата на § 6, т. 63 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП представлява електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от АТСС (в същия смисъл е и определението, съдържащо се в § 1, т. 1 от ДР на ЗАНН).

ЕФ съдържа минимално изискуемото съдържание и задължителни реквизити, изчерпателно изброени в нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП.

Тъй като разпоредбата е специална по отношение на разпоредбите на общия административнонаказателен процес - конкретно чл. 57 от ЗАНН, поради което при преценка формалната законосъобразност следва да се държи сметка за спазването на намиращата приложение специална норма. Т.е. процесуалните изисквания относно съдържанието на НП, не са приложими за ЕФ, независимо, че по правното си действие той е приравнен на санкционен акт - аргумент от чл. 189, ал. 11 от ЗДвП, едновременно с това материализиращ и констативния такъв (Акт за установяване на административно нарушение (АУАН)). При наличие в ЕФ на посочените в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП обективни признаци, наред с вписаните данни в обстоятелствената част на ЕФ - цифровите стойности на разрешената - максимално допустима скорост на движение, на засечената с АТСС и конкретното ѝ превишение, Съдът приема, че се покриват основните съществени елементи от административнонаказателния състав на чл. 182, ал. 1, т. 3, вр.чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, твърдян за осъществен и вменен в отговорност на жалбоподателя.

По този начин Съдът приема, че описанието на нарушението съдържа всички релевантни обективни признаци, поради което е удовлетворено това изискване за реквизита по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП.

Т.е. самото нарушение е описано, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Не се установява разминаване при посочване на мястото на извършването на нарушението и на позиционирането на АТСС. Така изложените обстоятелства са напълно достатъчни за наказаното лице за да разбере в цялост извършеното административно нарушение и да организира адекватно защитата си.

Що се отнася до правосубектността и персонификацията на органа, издал процесния ЕФ, законодателното изискване се свежда до посочване териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението, което е достатъчно касателно авторството. И тук отново, изключението следва по силата специалната норма на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, установяваща отклонение от общите правила на ЗАНН. Обсъжданият задължителен реквизит, Съдът приема че е налице, видно от съдържанието на ЕФ, в който фигурира вписана териториалната единица - ОДМВР - Хасково в структурата на МВР. ОДМВР представлява основна структура на Министерството на вътрешните работи по силата на нормата на чл. 37, ал. 1, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Посочването на дата на издаване на ЕФ не е след задължителните реквизити на ЕФ.

Относно спазването на срока по чл. 34 от ЗАНН - ЕФ е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 от ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и процедури (включително срокове) за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на ЕФ. Предвид изложеното, и в светлината на Тълкувателно решение № 1/2014 година по т.д. № 1/2013 година на ВАС, настоящият Съдебен състав намира, че разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН не намират приложение и не следва да се прилагат по аналогия при липса на изрична разпоредба. Дори и да се приеме обратното, релевантно в случая е че към датата на връчване на ЕФ не е изтекъл, респ. несъмнено е спазен общия давностен срок - една година от извършване на нарушението/нарушението е извършено на **28.05.2023г.**, а ЕФ е издаден на **05.06.2023г.** /видно от преглед на фиш/, според неговия вид (с основание по ЗДвП извън изключенията с предвидена по-дълга давност).

Преносимото средство за контрол е одобрен тип, съгласно правилата на Закона за измерванията (ЗИ), притежава надлежния Протокол за проверка № 044-СГ-ИСИС/31.03.2023 година, издаден от БИМ, констатация на Съда видно от наличния по делото Протокол. Същото Съдът приема, че е в съответствие с метрологичните изисквания, технически изправно и преминало проверка, както се установява от приетите доказателства. Т.е. контролните органи са изпълнили изискванията на чл. 4 от Наредба № 81213-532 от 12.05.2015 година.

В обжалвания ЕФ се съдържа номерът на АТСС, използвано за измерване на скоростта. В този смисъл няма нарушение на нормата на чл. 6, ал. 1 от цитираната Наредба. Действително в кориците на делото липсват данни по чл. 6, ал. 2 от посочената Наредба за анализ относно избора на място за контрол с АТСС, но в случая това е ирелевантно, тъй като мястото за контрол с АТСС е определено от контролния орган и дори да не отговаря на критериите, посочени в ал. 2 на чл. 6 това не представлява нарушение на цитираната Наредба, тъй като по безспорен и категоричен начин е установено нарушението. Т.е. липсата на доказателства относно критериите за избирането на място за контрол с АТСС не представлява съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като не засяга пряко процедурата по установяване и заснемане на нарушението, както и не обуславя извод за незаконосъобразност на издателя ЕФ. В този смисъл е и Решение № 604 от 12.10.2020 година по КАНД № 559/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Василка Желева, където е посочено, че производството по ангажиране на отговорността на водачите на МПС чрез ЕФ е административнонаказателно. В него се събират доказателства, които обосновават извършването или неизвършването на административно нарушение. След като констатира такова нарушение, АНО е длъжен да събере доказателства, с които се доказват всички елементи от състава на нарушението. Изборът на място, на което да се постави АТСС, не е сред тези елементи.

ЕФ отговаря на образца, изготвен от Министъра на вътрешните работи.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че при връчване на ЕФ, АНО няма задължението да представя и наличния снимков материал на нарушителя, който се прилага към АНП.

От приложените по делото доказателства се установява, че след съобщаването на ЕФ на жалбоподателя, той не е посочил друго лице като извършител на нарушението при съблюдаване на изискванията на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, което изключва предвидената в цитираната разпоредба възможност за анулиране на Фиша.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване.

Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесният ЕФ не страда от формални недостатъци в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

По отношение на мястото на извършване на нарушението - същото е

посочено коректно с текстово описание и координатите, индивидуализиращи точно определено място на извършване. От приложените доказателства, както и от изготвения от полицейските служители Протокол, също се установява точното място, на което е извършено нарушението, както и посоката на движение, а така също датата и точният час, регистрационният номер на автомобила, и останалите реквизити на акта; налице е и пълно описание на нарушението. Иначе казано мястото на нарушението съвпада с мястото на установяване на нарушението. Съгласно на чл. 10, ал. 2 от Наредба № 81213-532 от 12.05.2015 година Протоколът по ал. 1 (използване на мобилно АТСС) се попълва при всяка смяна на мястото/участъка за контрол, като при контрол във време на движение с преносимо АТСС се отбелязва началото и края на контролирания участък. Такъв Протокол по делото е представен, както вече бе посочено. В действителност в същият липсва отбелязване на началото и края на контролирания участък, но горното изискване Наредбата въвежда единствено при контрол във време на движение, какъвто не е настоящият случай. По делото има събрани достатъчно доказателства, от които може да се направи обоснован извод, че са спазени изискванията на ЗДвП и на посочената Наредба при използването на АТСС за контрол на скоростта - преносима камера за контрол на скоростта ARH CAM S 1 № 120с52а.

Следва да се отбележи, че доколкото работният процес на АТСС, в конкретика мобилното такова, не изисква непосредствена манипулация от страна на контролен орган през времетраенето на неговата работа, а само включване и изключване, физическото присъствие на контролния орган на мястото на контрол не оказва влияние върху работата на техническото средство за контрол, намиращо се в автоматичен режим, а оттам - на достоверността на отчитанията му.

На основание чл. 165, ал. 3 от ЗДвП от Министъра на вътрешните работи е издадена Наредба № 81213-532 от 12.05.2015 година, с която се уреждат условията и редът за използване на АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата. В чл. 2 от посочената Наредба се прави разграничение между стационарни и мобилни АТСС, като чл. 3 от същата гласи, че за установените от АТСС нарушения на правилата за движение по пътищата се издават ЕФ чрез използване на автоматизирана информационна система. В следствие анализа на посочените нормативни разпоредби се налага извод, че към процесния момент на нарушението на правилата за движение по пътищата е било изцяло допустимо по закон да се установяват и санкционират чрез издаване на ЕФ не само при използване на стационарни АТСС, а и посредством мобилни АТСС за контрол.

В случая правилно е издаден процесният ЕФ в съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал. 4, изречение първо от ЗДвП.

ЕФ за санкциониране на допуснато нарушение на ЗДвП може да бъде издаден, когато нарушението бъде установено и заснето с мобилно (преносимо) АТСС, при условие, че са изпълнени изискванията на Наредба №

81213-532 от 12.05.2015 година, какъвто е и настоящия случай.

Несъобразяването на скоростта на движение с разрешената за съответния пътен участък, регламентирана от закона, са фактите, изпълващи хипотезата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

От обективна страна, с оглед разпечатаните показания на техническото средство, приложения снимков материал (надлежно и годно вещественно доказателствено средство в административнонаказателния процес), Съдът приема, че са установени точния час на нарушението и скоростта на движението му, както и мястото на нарушението, но не и което точно МПС е извършило нарушението.

От прегледа на приложената към АНПр снимка се различават най-малко три леки автомобила, без да са видими техните регистрационни номера, като не може да се установи скоростта на кое точно МПС от заснетите автомобили е отчетена с процесното АТСС +75 км/ч /прибли./.

В текстовото съдържание на снимката липсва индивидуализация на автомобила, чиято скорост е засечена с автоматизираното техническо средство. По делото липсват каквито и да са доказателства, от които да става ясно, че в случай като процесния АТСС установява превишение на скоростта на конкретния автомобил. Липсват указания за начина на определяне на зоната за измерване върху доказателственото изображение /които биха могли да дадат възможност да се формира извод, че процесният автомобил попада именно в тази зона, при положение че на представените по делото снимки са заснети поне три автомобила/, липсват също така и данни съществуват ли други зони, които се определят от маркерите на изображението и какво е тяхното значение при определяне на нарушителя и най-вече съществува ли зона /от изображението/, в която, за да се гарантира абсолютна сигурност при определяне на нарушителя, се допуска наличието само на едно превозно средство и коя е тя./така и Решение №503/23.06.2023г. постановено по КАНД №268/2023г. по описа на АС Хасково/.

Поради гореизложеното,съдът намира за основателно твърдението наведено в писменото становище от страна на процесуалният представител на жалбоподателя, че от приложените към административнонаказателната преписка снимки не може да се установи кое МПС е превишило максимално допустимата стойност.

Формира се извод, че не може да се установи безспорно осъществено ли е описаното в електронния фиш нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП от страна на жалбоподателя,поради което обжалвания ЕФ като неправилен и недоказан следва да се отмени.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63 Д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 144 от

АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК.

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 400 лв. за адвокатски хонорар ,съобразно представения Договор за правна защита и съдействие и поисканото присъждане на основание чл.38 от ЗА,а от страна на АНО не се претендира такива.

От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, видно от които е жалбоподателят е представляван безплатно в настоящото производство на основание чл.38, ал.2,т.3 от ЗА и в тази връзка е отправено искане за присъждане на разноски от страна на адв.Д..

Основанията, при които адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие, са предвидени в чл. 38, ал. 1 ЗАДв.: 1/ лица, които имат право на издръжка; 2/ материално затруднени лица; 3/ роднини, близки или на друг юрист. В посочената разпоредба не е уредено изискване клиентът да доказва наличието на някое от посочените основания при сключване на договора за правна помощ. Преценката дали да окаже безплатна правна помощ и дали лицето е материално затруднено или не ,се извършва от самия адвокат и е въпрос на договорна свобода между адвоката и клиента. Предпоставките за присъждане на адвокатско възнаграждение на адвокат, оказал безплатна правна помощ, са посочени в разпоредбата на чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗАДв.: адвокатът да е оказал безплатна правна помощ на някое от основанията по чл. 38, ал. 1, т. 1 – 3 ЗАДв.; в съответното производство насрещната страна да е осъдена за разноски, т. е. да е постановено позитивно решение за страната, представлявана от съответния адвокат /чл. 38, ал. 2 ЗАДв. във връзка с чл. 78 ГПК/. При осъществяване на посочените предпоставки и заявено своевременно искане за присъждане на адвокатско възнаграждение съдът е длъжен да определи адвокатското възнаграждение на оказалия безплатната правна помощ адвокат в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗАДв., като осъди другата страна да го заплати. При негативно решение за страната, представлявана от съответния адвокат, адвокатът няма право да получи адвокатско възнаграждение, поради което преценката дали да окаже безплатната правна помощ е негова.

От изложеното следва, че в полза на пълномощника на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на **400лева**.

Водим от изложеното и на основание чл. 63, ал. 3, т.1 вр с ал.2,т.1 вр. с ал.1 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 8 от ЗДвП, Съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система , **Серия К № ******* издаден от ОД на МВР – Хасково , с който на **А. Г. Г.** с ЕГН ***** с адрес село Малко градище, обл. Хасково, ул. ***** , на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание – **"ГЛОБА"** в размер на **100 лева** за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като **НЕПРАВИЛЕН** и **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗЕН**.

ОСЪЖДА „ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ” на МВР – гр. Хасково със седалище и адрес на управление гр. Хасково, бул. България №85 **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. **И. А. Д.** от **АК Хасково**, сумата в размер на **400 лв.** , представляваща адвокатско възнаграждение за представителство по **АНД №632/2023г.** по описа на РС Свиленград.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Хасково в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____